

SZÍNDBÁD UTOLSÓ UTAZÁSA

(Krúdy Gyula emlékezete)

a postakocsi

csak hajnaltájt volt indulóban
a Nagyúrral

ám szolgálái

a kevésbeszédű szavak
még alkonyattal előreutaztak
valamely távoli vendégfogadóba

ugyanezért

a jószóra hiába szomjazó borok
már délelőtt óta
ecetesen kedvetlenkedtek a hordókban
s harangszóra már a rostélyosok is
rég étvágyukat veszítették
valamint a rozskenyér is
megkeseredve emlékezett a szekrényben
saját hajdani jóízeire
és estefele már
a komondorok is befelé szűköltek
mintha közeli halál esne a környéken
s éjfél után a városi házakban
a máskor megadó asszonyságok is
idegenkedve gombolták be hálókabátjukat
kihűlt kezű embereik elől
s hajnal előtt
a mennybolt is egyre elborultabban

tűnődött immár
a dolgok hiábavalósága felett
hogy egyáltalán érdemes-e megvirradni még

a postakocsi pedig
hajnalban indult útnak

a jegenyék kivont kardú gárdistákként
kétoldalt szemközt meneteltek szépen
a varjak pedig teljes gyászban
tisztelegtek a jegenyéken

és valahol
túl az ábrándok s Óbuda lankáján
eleredt akkor az eső méltóságos gyászmuzsikája is

(jó kis országos eső
dörmögte a sorsával megbékült kocsis
előbb a rudasnak aztán nyergesnek)

a Nagyúr pedig
lassan hanyatt dőlt lehúnyta szemét
úgy álmodott utoljára még a valóságról:

az álomról azt
hogy örökre beteljesedett
az életről azt
hogy meghalt mert ez a dolga
s az esőről azt
hogy sírvafakadt Magyarország